

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. december 31.
(óév este)**

Horváth Géza

HÁROM HANG AZ ÉJSZAKÁBAN

Énekek: 364; 280,1-3. 6; 274

Alapige: Zsolt 106

Dicsérjétek az Urat!

Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme.

2. *Ki beszélhetné el az Úr nagy tetteit? És jelenthetné ki minden dicsőségét?*

3. *Boldog, aki megtartja a törvényt, és igazán cselekszik minden időben.*

4. *Emlékezzél reám, Uram, népedhez való jóságodért; jöjj el hozzám szabadításoddal.*

5. *Hogy láthassam választottaidhoz való jóvoltodat, és örvendezhesek néped örömeiben, hogy dicsekedjem a te örökségeddel!*

6. *Vétkeztünk atyáinkkal együtt; bűnösök, gonoszok voltunk.*

7. *Atyáink nem értették meg Egyiptomban csodáidat, nem emlegették meg kegyelmed nagyságát, hanem dacoskodtak a tengernél, a Vörös-tengernél.*

8. *De Ő megsegíté őket az Ő nevéért, hogy megismertesse a maga erejét.*

(...)

23. *Gondolta, hogy kipusztítja őket; de Mózes, az Ő választottja, elébe állott a résre, hogy elfordítsa haragját, hogy ne veszítse el őket.*

(...)

28. *Majd hozzácsapódtak a Baál-Peorhoz, és (...) felfingerelték cselekedeteikkel, és zúdult rájuk a csapás.*

(...)

30. Ekkor felállott Fineás és ítelt, és a csapásnak vége lett.

(...)

32. Megharagították Meribá vizeinél is, és baja támadt Mózesnek miattuk.

33. Mert megkeserítették az Ő szívét, és gondatlanul szólt ajkaival.

(...)

44. De reájok tekintett a nyomorúság napján, mikor meghallgatta rimámkodásukat,

45. És megemlékezett velük kötött szövetségéről, és nagy kegyelmessége szerint megengesztelődött

46. És könnyöretre indult irántuk.

47. Segíts meg minket, Urunk Istenünk, és gyűjts össze minket a pogányok közül, hogy dicsőítsük a te szent nevedet, és dicsekedjünk a te dicséreteddel.

48. Áldott legyen a Úr, Izráel Istene örökkön-örökké, és minden nép mondja: Ámen. Dicsérjétek az Urat!

Imádkozzunk!

Hálás szívvel köszönjük, drága Urunk, hogy megérhettük ezt az estét. Igaz az ének sora: Ó, mely sokan elaluvának a múlt esztendőbe', kik nálunknál jobbak valának, szálltak temetőbe.

Valóban többen nem érhatték meg ezt a napot sem, és mi is majd egyszer elmegyünk, és mi sem éljük meg a szilveszter estét, az óév utolsó napját.

Köszönjük, hogy ebben a szép énekben is emlékeztettél bennünket a mulandóságra, értékekre. Mi az, ami megmarad, mi az, ami elmúlik. Mindenképpen engedd, hogy téged lássunk, akinél nincs változás vagy változás árnyéka. Aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz vagy, ugyanaz a hűséges, a szövetséghez ragaszkodó, bennünket szerető Isten, aki Jézus Krisztusban váltságot hozott az embernek.

Áldunk téged, Szentlélek Isten, hogy képes vagy ma is az ige szavai által munkálkodni a szívben, bűnbánatra indítani bennünket, csendes-ségre.

Kérünk, cselekedd ezt ezen az estén, Urunk. Taníts az igén keresztül, hogyan töltsük az estét, mivel foglalkozzunk, mi töltsön be bennünket, hogyan álljunk meg előtted nemcsak itt, ebben az órában, hanem egész estén, és életünk minden napján.

Köszönjük, Urunk, hogy nem is az elmúlt esztendőt kell vegyük, bár sok tanulsággal szolgál nekünk, hanem Jézus Krisztustól tanulhatunk. Engedd, hogy Őt lássuk most is.

Kérünk, rejts el bennünket sebe rejtekébe, bűnbocsátó vére mosson meg minket minden hamisságtól, tisztátalanságtól. Könyörgünk hozzád, kegyelmességed szerint bánj velünk, és továbbra is.

Ámen.

Igehirdetés

Ebből a viszonylag hosszú zsoltárból három részt olvastam fel, mert ebben a zsoltárban három hang szólal meg. Az egyik hang a magasztalásnak a hangja, a másik a bűnbánat hangja, a harmadik hang pedig az imádság hangja.

Azért szeretnék szólni erről a három dologról — majd a középsőről, a bűnbánat hangjáról leghosszabban —, mert jó lenne, ha ezen az estén, ebben az éjszakában ez a három hang lenne a mi hangunk is.

Ezen az éjszakán sokféle hang vegyül majd mindenütt a levegőben. Elsősorban fogunk hallani olyan robbanásszerűeket, tűzijátékok, petárdák hangját. Aztán fogunk hallani majd tivornyákat, egészen bizonyos nagy káromkodásokat, és ujjongó hangokat is. Főleg, ahogy az éjfél közeledik, és ahogy bemutatják majd, hogy a nagyvárosokban a tömegek hogyan figyelik azt az órát, amelyen a visszaszámlálást megteszik. Sokféle hang vegyül ebbe az éjszakába.

Az Isten népének, gyermekeinek ez a három hangja lehet, vagy kell, hogy legyen ezen az estén:

Az első, ahogy a zsoltár kezdődik, a magasztalásnak a hangja. Így kezdődik: Dicsérjétek az Urat, magasztaljátok Őt, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme! Az a jó, ha ezen az estén legelőször az Úrra nézünk, nem is önmagunkra nézünk igazán. Tudom, hogy ennek az estének az is célja, hogy értékeljük ezt az évet, hogy tekintsünk hátra. Tekintsünk vissza erre a 365 napra, amelyet az Isten szeretetéből megélhettünk. De a zsoltáríró nem önmagára tekint először, hanem az Úrra tekint. Azt mondja az ige: az Úrra néztem szüntelen.

Ezért szeretném kérni, hogy ne csak ezen az estén nézzünk az Úrra, hanem szüntelen. Nekünk nemcsak egy estén kell az Úrra néznünk, nemcsak kampányszerűen kell elcsendesedni, az Urat dicsérni és magasztalni, hanem életünk minden idejében.

Méltó tehát az, hogy ezen az estén magasztaljuk, dicsérjük a mi Urunkat.

Érdekes, ahogy a zsoltár ezt a két szót használja: dicsérjétek az Urat, magasztaljátok, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Nemcsak azt mondja a zsoltár, hogy ennek az évnek az utolsó napján dicsérd az Istent. Dicsérni általában akkor szoktunk, ha valami jó történik. Dicsérni

akkor szoktunk valakit, ha valamit a javunkra tesz. Úgy érzem, hogy ebben a zsoltárban sokkal több az, hogy magasztaljátok az Urat. Úgy van ez, hogy az Úristen mindent a javunkra tesz, de nem mindig látszik, hogy az javunkat szolgálja.

Ahogy látom, többen vannak itt a templomban olyanok, akik bizony az elmúlt esztendő is úgy zárják, hogy sok minden olyan volt, ami nem volt könnyű út. Biztos, hogy javunkra szolgál a nagy keserűség — ahogy Ezékiás király mondja —, de nem mindig értjük, hogyan van az javunkra, vagy mikor lesz az javunkra. Aki magasztalja az Urat, abban azt érzem, hogy nemcsak arra néz, hogy Isten pillanatnyilag hogyan és mit rendezett az életében, hanem azért magasztalja, mert örökkévaló az Ő kegyelme, hogy kegyelmes az Isten.

A zsoltáríró megismerte, hogy Istent érdemes magasztalni, mert kegyelmes az Isten. Kegyelmes az Úr, és kegyelme örökkévaló.

Szeretném kérni, hogy ezen az estén először magasztaljuk az Urat, lásd nagynak az Urat, lásd dicsőnek az Urat. Hiszen ennek az igének pontosan az az értelme, hogy nemcsak dicséretre méltó a mi Urunk, hanem dicső a mi Urunk. Ezért kell magasztalni az Urat, mert nemcsak dicséretre méltó, hanem dicső a mi Urunk.

Szeretem Ézsaiás prófétát. Emlékezzünk, amikor a 6. fejezetben leírja az elhívását. Ott van már a szolgálatban, amikor egyszer csak meglátja az Urat, és milyennek látja az Urat? Dicsőnek kezdi látni.

Az előző fejezetekben leírja, hogy milyen a nép, az ember, milyenek a gazdagok, a harácsolók, milyenek az iszákosok, a részegesek. A 6. fejezetben először meglátja, hogy milyen az Úr, aztán meglátja, hogy milyen vagyok én. Az Urat nagynak látja, önmagát meg nagyon picinek. Az Urat nagynak látja és dicsőnek, mint akinek a palástja betölti a templomot, és ennek fényében önmagát is meglátja, de önmagát bűnösnek látja, kicsinek látja.

Vajon ebbe az éjszakába belevegyül-e a te magasztalásodnak a hangja? Vajon el tudod-e mondani, hogy magasztalja az én lelkem az Urat — mert sok ember ezen az estén önmagát fogja magasztalni. Hála helyett arról beszélnek, és arra gondolnak, hogy ők mit értek el, mit szereztek maguknak, milyen célokat teljesítettek, amelyeket kitűztek maguk elé, és önmagukat fogják ünnepelni, magasztalni.

Emlékezzünk, amikor a Jelenések könyvében olvassuk a Laodiceabeli gyülekezetről, akik az gondolják, nincs semmire szükségük, mert gazdagok. Ez olyan gyülekezet, amely önmagát kezdte magasztalni, dicsérni. Megszólal az Isten Lelke, és azt mondja: nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a vak, a nyavalyás, a mezítelen. Nem az a kérdés, hogy ezen

az estén hogyan látja magát Laodicea, hogyan látjuk magunkat mi, hanem *az a kérdés, hogy az Úr hogyan lát bennünket. Az Úr hogyan értekel bennünket.*

Igen, ezért kell magasztalni, mert sok ember az Isten ideig való kegyelmében részesült, de Isten népe azért magasztalja az Urat, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Mert Isten ideig való kegyelme ott van még a pogányok felett is. Ott van az istentelenek felett is. De mi azért magasztaljuk ezen az estén az Urat, mert az Ő örökkévaló kegyelme van felettünk, nem az ideig való. Nemcsak az, amely halálunkig tart, amely a mulandó életet jellemzi, hanem az az örökkévaló kegyelme is ott van Istennek, amely az örökkévalóságon keresztül kiterjed az Őt félőkre, az Ő megváltott gyermekeire.

Mert jó az Úr, örökkévaló az Ő kegyelme. Tudod-e ma este mondani? Ért próba, veszteség, kísértés, betegség, gyengeség, de tudod-e mondani: jó az Úr, minden tette hűség.

Túrmezei Erzsébet egyik kedves verse jutott eszembe, aki azt írja: „Meglátni, hogy minden utunkat hű és hatalmas kéz vezette, javunkra szolgált minden tette. Csodákra emlékezni jó.”

Legyen az első hang a magasztalásé. Ne a keserűségé, ne a hiányok sorolásáé, hanem legyen az első hang ma este a magasztalás hangja.

A második, amiről szólni kell ezen az estén, és szól nekünk a zsoltár, az a bűnbánatnak a hangja. Engedjétek meg, hogy erről beszéljek többet, mert ez nincs ma ezen az éjszakán a világban. De nem az a kérdés, hogy a világban ez van-e vagy nincs, hanem az, hogy vajon Isten népének az életében ott van-e? Mert az Istenhez tartozók ígét hallgatók, istentiszteletre jövők életében ott van-e a bűnbánatnak a hangja? Mert ezen az estén az ördög csak ezt nem akarja, hogy csak légy egy kissé áldott csendben. Mert ez kell ahhoz, hogy felismerjük a bűneinket. — Figyeljük meg, hogy a világban éppen ezért a szilveszter mindenről szól, de legfőképpen arról, hogy ne legyen csend egy pillanatig sem.

Emlékszem, hogy amikor gyerekek voltunk, ilyenkor a tévében mindig a kabaré ment. Kabaré, mulatózások, farsangi hangulatú előadások. Aztán lehetett értékelni, hogy jó vagy nem volt jó, csak egy a lényeg: csinálj valamit, ne légy csendben. Menj társaságba, ülj a tévé elé, csak ne légy az Úr előtt. Ne légy áldott csendben!

Olyan szép volt nekem, hogy a zsoltáríró már a 4-5. versben bevallja, hogy „jöjj hozzám szabadításoddal”. Miért? Mert vétkeztünk atyáinkkal együtt, bűnösök, gonoszok voltunk. A zsoltáríró a vétkesek közé számolja magát. Nem azt mondja: sokan vétkeztek, sokan a bűn útját járták, hanem azt mondja: Uram, vétkeztünk. Ez az én vétkem és bű-

nöm is. Ez a zsoltár megtanít arra bennünket, hogy az egyén és gyülekezet, a hívő ember és a gyülekezet sorsa, élete egymástól elválaszthatatlan. Ami a közösség bűne, az az egyéné is, ami az egyéné, az a közösség bűne is.

Emlékezzünk: amikor Mirjám poklos lett, az egész népnek meg kellett állnia addig, amíg meg nem tisztult. Egy ember vétkezett ott, de azt mondja az Úr: álljon meg az egész nép.

Nekem olyan szép, ahogy Jóbról az első fejezetben olvasunk. Jób nem biztos benne, hogy amikor a gyerekei ünneplik ott magukat, akkor vajon nem követnek-e el vétket. Jób megépíti az oltárt és imádkozik. Bocsánatot kér, mert ő is odaszámolja magát: az én bűnöm, az én vétkem is, Uram.

Ezért ma este valóban ne vonjuk ki magunkat az alól, hogy az Úr elé úgy álljunk: vétkeztünk a mi atyáinkkal együtt. — Utána, tudjátok, mi történik? Verseken keresztül a zsoltáríró ezeket a bűnöket megnevezi, beazonosítja. Nem általánosan mondja: bűnösök vagyunk, de mindenki az. Hanem figyeljétek meg, és néhányat majd ki fogok emelni, ahogy konkrétan, néven nevezi ezeket a bűnöket és kéri azt, hogy Isten könyörüljön rajtuk és bocsássa meg bűneiket.

Ilyeneket olvasunk: felcserélték dicsőséges Istenüket növényevő bika képmásával. A pusztai vándorlásról szól a legtöbb ilyen bűn. Azt mondja: felcserélték dicsőséges Istenüket... Pál is erről beszél a Róma 1,23-ban. Eltelnek száz évek, és látjuk, hogy a bűn ugyanaz: felcserélték az élő Istent másféle képmásokkal. Helycsere történt. Azt mondták, hogy ezek a te isteneid, Izráel, akik kihoztak téged Egyiptomból.

Meg kell állni ezen, és meg kell kérdezni önmagunktól is: nem cseréltem fel ebben az esztendőben, hogy kit kell tisztelni, kit kell imádni, szolgálni, kit kell szeretni? Nem más van már az Úristen helyett vagy mellett? A Heidelbergi Káténkban olyan szép az a kérdés, hogy mi a bálványozás, azt mondják: az, amikor valaki az élő Isten helyett vagy mellette más valakit képzel vagy tart istennek, és bizalmát abba veti. Nemcsak a helycsere a nagy bűn, hanem amikor valaki egyenrangú lesz az Úrral. Ott van mellette. Mivel cseréltük fel?

De odaáll Mózes a résre — olvassuk —, hogy elfordítsa Isten haragját, hogy el ne veszítse őket. S van valaki, aki odaáll az Úr elé és azt mondja: inkább engem törölj ki, Uram. Itt vagyok én, csak ezt a népet szánd meg és könyörülj rajtuk.

Ezen az estén is úgy nézhetünk a Úr Jézus Krisztusra, mint aki odaállt az Atya elé: Atyám, nem tudják, mit cselekesznek. Atyám, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt. Az Úr Jézus úgy állt oda, hogy minket vitt,

akik felcseréltük az élő Isten képmását, szeretetét, szolgálatát, tiszteletét, imádását növényevő bikáknak a képével. És imádunk sok mindent, sok mindenkit: élőlényt, tárgyat, fogalmat — teljesen mindegy. De valaki odaállt a Golgota keresztségére és azt mondta: bűnné lesz érettünk.

A második ilyen bűn, amit szeretnék kiemelni: „majd hozzácsapódtak a Baál-Peorhoz, és felingerelték cselekedeteikkel”. A 4Mózes 25. részében el lehet olvasni, mit jelentett ez, mi történt akkor, amikor Baál-Peorhoz csapódtak.

Elmondok egy történetet. Szikszai Béni bácsi írja egyik könyvében (és most a napokban kezembe került ez a könyv és elolvastam), hogy az ébredés idején, amikor áldott és megszentelt idők voltak sok-sok faluban, megyében, tájegységen, akkor az egyik faluban, ahol a közösségi órát tartották, már annyian voltak, hogy egy nagyobb kultúrházban kellett megtartani az alkalmat. Kihúztak egy plakátot, egy transzparenst a színpad fölé, amire azt írták: Hol töltöd az örökkévalóságot?

Azután ezt a termet elkérték a falu fiataljai is, mert este éppen ott mulatságot akartak tartani. — (A 30-40-es évek vége felé vagyunk.) Azt kérték: ne rendezzék át a termet, mert a következő este megint lesz a közösségi összejövetel. De ez a transzparens még sem maradhat ott a táncmulatság idején: Hol töltöd az örökkévalóságot? Erre valaki kitálalta: az egészzet megfordította, a betűk nem a táncparkett felé nézett, hanem befele. Amikor megy a tánc, a hangulat a tetőfokára hág, akkor valaki meg akarta viccelni a társaságot, és visszafordította ezt a plakátot. Lett nagy botrány. Voltak, akik megütköztek, hazamentek, de a legtöbben azt keresték, hogy ki volt az az ünneprontó, aki ezt meg merte tenni?

A Baál-Peor kb. ezt jelentette Izráel idejében, hogy tudniillik: a „hol töltöd az örökkévalóságot?” az néha errefelé áll, néha meg van fordítva. Baál-Peor a Bibliában mindig a kettősséget jelentette.

Most felolvasok néhány olyan verset, amire sajnálattal, bűnbánattal mondom: én sohasem figyeltem, amikor a 4Mózes 25-ben azt írja Isten igéje: Mózeshez beszél az Úr, és egyszer csak jön egy izraeli férfi, később a Biblia meg is említi a nevét: Zimri, és hoz magával egy pogány midianita lányt. És amire én nem figyeltem eddig, csak most hozta eléem az Úr, azt írja a Biblia: bejött oda Zimri ezzel a midianita lánnyal Mózes és Izráel egész közösségének szeme láttára.

Tudjátok ez mit jelentett? Ma így mondanánk: bűn, amelyet nem szégyen titkolni. Amikor az ember felvállalja a bűnt. Nem az van, hogy éjszaka a sötétben besettenkedtek a sátorba, hanem Mózes és az Izráel szeme láttára. — Ez az egyik szomorú jelenete a Szentírásnak, mikor a

bűn már olyan nyilvánvaló lesz, hogy az ember nem szégyelli. — Ma is sok bűnnel kapcsolatban így van. Amikor valaki olyan bűnben van, amit már nem is szégyell, hanem nyíltan fel is vállal. Még büszke is rá. Azt tartja bűnösnek, aki nem úgy él, és nem abban a bűnben él, hanem Isten rendje szerint.

Van egy nagyon szép jelenet. Az nagyon megható, amikor Zimri és Kozbi (így hívják a nőt) bejönnek a táborba Mózes és a nép szeme láttára — mit gondoltok, mit tesz Mózes és a hívők? Elkezdenek sírni a kijelentés sátra előtt. Nekem ez annyira megható volt, mert higgyétek el, ezen az estén nem mulatni kell, hanem sírni. Aki szilveszter estének a lényegét érti, az nem mulatja az időt, hanem a kijelentés sátránál sír. Nem szidták ők ezt az embert, nem ócsárolták a midianita lányt, hanem elkezdtek sírni. Mert itt nem lehet mást tenni.

Higgyétek el, 2015-ben is annyi minden történt. Annyi tragédia, annyi életkioltás, annyi természeti katasztrófa (most hallottunk ilyenekről), hogy az ember nem kell, hogy mást tegyen ezen az estén, csak az Úr előtt (ezt jelenti a kijelentés sátra) kell sírni. Nem tudunk mást tenni, csak sírni.

Utána az történik, hogy Áron unokája, Fineás, bemegy a sátorba. Már ott van a két ember, és átszúrja őket egy dárdával. Ennek a csapásnak 24 ezer halottja lett.

Fineást megemlíti a Biblia. Azt mondja: ekkor felállott Fineás és ítelt, és a csapásnak vége lett. És igazságul tulajdoníttatik neki fiúról-fiúra mindörökké. Mert valaki, Fineás, nem tűri a szentségtelenséget, a bűnt, az élő Isten szövetségének a megrontását, és leszúrja őket.

Hallottam egy lelkész testvéremtől azt a történetet, amikor nemrégén Romániában, Bukarestben százhuszon-valahány fiatal meghalt egy este egy szórakozóhelyen. Össze voltak zsúfolva. Óriási gyász az országban. Behívták a román pátriárkát: Maguk nem tartanak gyásznapot? nem imádkoznak a halottakért? Azt mondta a pátriárka: nem.

Tudniillik ezek a fiatalok azt énekelték: odaadjuk magunkat az ördögnek, megyünk a pokolba — ekkor történt, hogy kigyulladt az a terem. Azt mondta a pátriárka: sajnáljuk a szülőket, a fájdalmat, de ezek a fiatalok még ma is élnének, ha az Istent dicsőítik, és nem a Sátánt. A Sátán elkéri azt, ami az övé. Hát elmentek oda, ahova vágyakoztak.

Fineás azt mondta: nem, nincs kettősség. Mózes és a nép elkezd sírni. Az a döntő dolog, hogy te ezen az estén vajon tudsz-e sírni? Vajon bátor vagy-e eléggé, kiállsz-e úgy, mint Fineás, aki a bűnt nem elsimította, nem megmagyarázta, nem azt mondta: az a fő, hogy szeressék egymást. Itt nem a szerelemről volt szó, nem egy férfi és nő kapcsolatáról

volt csak szó. Azt mondja Isten — az ígében olvassuk —: ezzel cselet szóttek ellenetek Kozbi révén. Azért, mert majd kiderül, hogy Kozbi majd elhajtja a szívét. És jön a következő midianita, a következő pogány lány, és el fogja hajtani az izraeliták szívét. Lesz idő, amikor valaki azt mondja: hol vagyunk? a gyerekek héberül már nem is tudnak. Na vissza az egész! Álljon meg a fáklyásmenet! Hova jutottunk?!

Lesz olyan idő a fogság után, amikor azt mondják: összeházasodtunk a pogányokkal, és a gyerekek már nem tudják a zsoltárt, nem tudják a Tízparancsolatot, mert elhajtották az Úrtól a szívüket.

Vajon a gyerekeink, az unokák tudják? Vagy elhajtották a szívüket? Vagy bálvány előtt hódolnak? Itt az a kérdés: tudsz-e sírni? Ezen az estén vagy-e bátor leszámolni a bűnnel, amely az Isten szentségét megsértette, és azt mondod: Uram, könyörülj rajtunk!

Még egy bűnt hadd soroljak fel innen. Ez is olyan érdekes itt a zsoltárban: „Megharagították a Meribá vizeinél is, és baja támadt Mózesnek miattuk, mert megkeseríték a szívét, és gondatlanul szólt ajkaival”. Szóval idegeire mentek Mózesnek. Ma így lehetne fordítani: Ezért Mózes nem úgy szólt, ahogy kellett volna, mert táncoltak az idegein. Ez is bűn? Hát hogyan lenne bűn! Azt mondja: megkeserítették Mózes szívét. Nem két nagy pofont adtak neki, hanem attól rosszabbat.

Olyan, mint aki gáztűzhelyen süt, ott takaréokra lehet venni a gázt. Ezt látom ebben az ígében: az ő zúgolódásukkal, magatartásukkal az Isten szolgájának a szívét, a lelkesedését takaréokra vették. És meggondolatlanul szólt, elbizonytalanították.

A Bibliában azonban azt olvassuk, és hadd fejezzem be ezzel, hogy „mégis rájuk tekintett nyomorúságukban”.

Gyökössy Endre mondta egy tévé-interjúban: Ha a Bibliának öt leglényegesebb szavát ki kellene emelni, az egyik az lenne: mégis.

A karácsonyi ígében is volt egy ilyen. Azt mondja: „mégis rájuk tekintek nyomorúságukban.”

Ha van valami, amit lehet ünnepelni ezen az estén, akkor egyedül ez a szó: mégis. Az Isten bár elmond rólunk mindent, amilyenek vagyunk, nem kevesebbet, nem is többet, reálisan megfesti a képet rólunk, és azt mondja: mégis. Ez a „mégis” a Jézus Krisztus.

Tudjátok, miért értük meg ezt a napot? Mert az Úristen *mégis* reánk tekintett. Ez a föld még azért forog, azért süttött ma is a nap, azért tudunk levegőt venni, mert ez a *mégis* fennáll. Mégis reánk tekintett. A zsoltár végén ott áll az imádság, de csak a magasztalás és a bűnbánat után.

Ezen az estén ne fordítsuk meg, hogy először imádkozunk. Először az Urat magasztalni, aztán bűnt vallani, látni, elhagyni, megtérni — az-

tán imádkozni, és a zsoltárt befejezi egy imádsággal. Azt mondja: Segíts meg minket, Urunk Istenünk, gyűjts össze minket a pogányok közül, hogy dicsekedjünk a te dicséreteddel.

„Segíts meg minket Istenünk!” A harmadik hang az estében legyen az imádságnak a hangja. Ez az imádság nem más, mint az Úristen segítségül hívása.

Végül: Ahogy a zsoltárt befejezi, az egész nép mondja rá: Ámen.

Kérdezem: rámondod ma este erre: Ámen? Az ígére ezen az estén együtt mondjuk rá: Ámen. Úgy van, Uram. Tied a dicsőség, mienk pedig az orcánk pirulása.

Ez a zsoltár éppen ezért a hűséges Istenről szól, és a hűtlen ember-ről. Te mondd azt: Úgy van, Uram. Akkor árad ki Isten igazi nagy kegyelme ránk, ha ezt belátod: Úgy van, Uram. Tied a dicsőség, a magasztalás, a hála. Ahogy ezzel vannak elfoglalva a mennyei seregek is. Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást. Ámen. Ott is azt mondják: úgy van, az Isten nem hazudik. Igen jó a látlelet. Jól van kitöltve az ambuláns lap. Jól van kitöltve a zárójelentés, Uram. Igen, ott vannak a betegségkódok — a végén ott van a terápia:

„Hagyja el a hamisságot, aki az Úr nevét vallja!” Hagyd el, élj Neki. Ahogy Mózeszt takaréokra vették, téged az Isten Szentlelke vegyen ma teljes lánggra. Ezt az éjszakát valóban a csendességben töltsd, és ne fordítsd meg ma este a transzparenst, hogy hol töltöd az örökkévalóságot. Mert aki langymeleg, azt az Úr kiveti a szájából.

Hadd legyen ez az este a sírásé, de a hálaadásé is, és az Úr magasztalásáé.

Imádkozzunk!

Te tudsz bennünket egyedül elcsendesíteni, Urunk. Kérünk, hogy ennek az estének a csendjében ez a három hang a mi szívünkben is hadd legyen élő valóság. Ez a három hang hallatsszék a környezetünkben, családunkban, szeretteink között: A magasztalásnak, a bűnbánatnak és az imádságnak a hangja. Ne engedj semmilyen más hangot az ajkunkra, szívünkbe, sem az elménkbe, sem a gondolatainkba, Urunk. Semmilyen más hang ne daloljon, csak az, hogy örökkévaló kegyelmed magasztalásával legyünk elfoglalva. Hadd lássuk meg, hogy mégis szeretsz bennünket, annak ellenére, amilyenek vagyunk, ami tőlünk kitelt ebben az évben is.

Hozzuk eléd a sok-sok mulasztást, hiszen ha nem cselekedtünk szerintedvalóan, az is bűn. Nemcsak az, amit elkövettünk, azok a szavak,

amelyeket kimondtunk. Azok is amelyeket nem mondtunk ki, pedig ki kellett volna, úgy mint Fineásnak. Amit meg kellett volna cselekedni, amit te követeltél meg, és bátortalanok, félénkek voltunk, Urunk. Simítottuk szeretteinknek is talán a bűneit, ahelyett, hogy figyelmeztettük volna: térjete meg, mert közel van az Isten országa.

Köszönjük, hogy mégis, amikor csendes lélekkel megállunk előtted, akkor a te ajándékaidért is hálásak vagyunk, Urunk. Hiszen vannak itt közöttünk is sokan, akiknek olyan sok minden történt az életükben az elmúlt esztendőben.

Köszönjük azokat a családokat, ahol gyermekek születtek. Köszönjük azokat a fiatalokat, akik házasságot kötöttek. Köszönjük testvéreinket, akik sok-sok évvel ezelőtt kötött házasságukat újíttatták meg nemcsak egymással, hanem a veled levő kapcsolatot is.

Köszönjük, Urunk, hogy kezedbe tehetjük azokat a gyászolókat, akik szerettüket veszítették el ebben az évben, akiknek szomorúság volt a szívében. Köszönünk, Urunk, mindenkit, akit meggyógyítottál, kihoztál a súlyos bajból, betegségből. Köszönjük, Urunk, hogy valóban olyan sok mindenért kell és lehet hálát adunk neked. Engedd, hogy semmit ne magunknak tulajdonítsunk. Ne gondoljuk, hogy mi értünk el valamit, hanem hadd lássuk meg: *ha te nem jöttél volna segítségül, senkik és semmik nem lennénk.*

Urunk, kérünk, adj nekünk bűnbánó szívet és olyan szent indulatot, amely ezt az estét valóban csendben tudja tölteni.

Köszönjük, hogy hordozol hű karjaidon bennünket. Hordozni fogsz, mert megígérted, hogy nem maradsz el tőlünk, és velünk vagy minden napon a világ végezetéig. Ezért lépünk egész bizonyosan ki majd az új esztendőbe veled.

Kérünk, hadd éljünk neked, hadd szeressünk téged, és hadd szolgáljon lelkem néked. Magasztalunk mindenért.

Ámen.

Énekeljük a 274. dicséretet.

Neumark Gy., 1657.

Ki Is- te- né- nek át ad min- dent,
 Azt csu- da- ké- pen ör- zi itt lent,
 Bi- zal- má- t csak be- lé ve- ti,
 In- ség, baj közt is él- te- ti.
 Ki min- dent szent ke- ze- be tett,
 Az nem fő- vény- re é- pí- tett.

2. A súlyos gondok mit használnak, A sóhaj, sok jajszó mit ér, :/: Ha sebeink még jobban fájnak S mindennap kínunk visszatér? Így terhünk egyre súlyosabb, Ha lelkünk búnak helyet ad.

3. Csak légy egy kissé áldott csendben: Magadban békességre lelsz, :/: Az Úr-rendelte kegyelemben Örök, bölcs célnak megfelelsz. Ki elválasztá életünk, Jól tudja, hogy mi kell nekünk.

4. Zengj hát az Úrnak s járd az utat, Mit épen néked Ő adott; :/: A mennyből gazdag áldást-juttat S majd Jézus ad szép, új napot. Ki Benne bízik és remél, Az mindörökké Véle él.